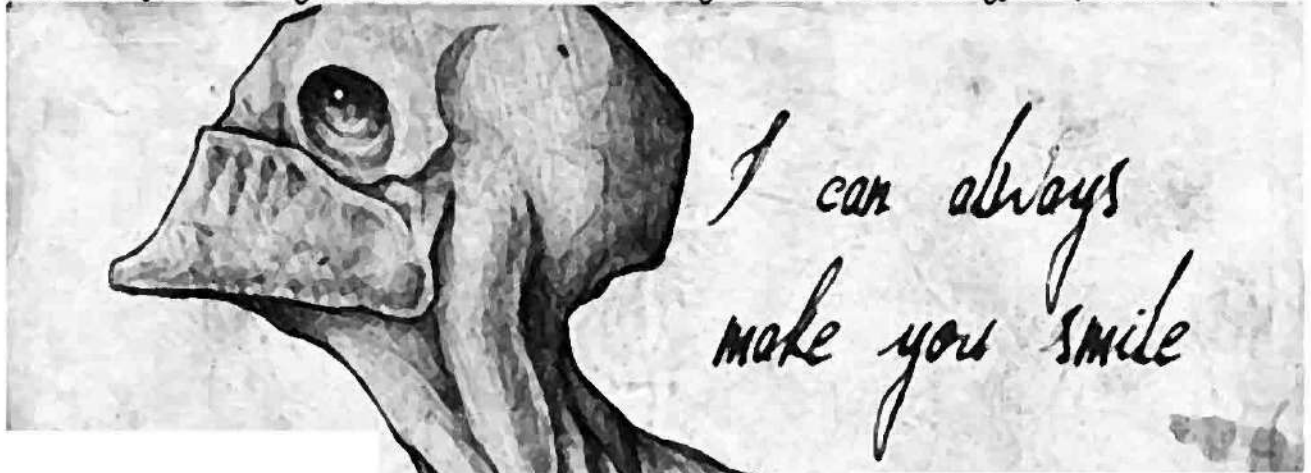

ΤΕΧΝΑΣΜΑΤΙΑΣ

ΠΑΤΡΑ
ΜΑΡΤΗΣ 2022
ΤΕΥΧΟΣ #11

έκδοση για την ιθρύθση της αντικουλτούρας και της αυτοοργανωμένης σκηνής

*I can always
make you smile*

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΛΗΨΗ
ΣΤΕΚΙ ΣΤΟ ΒΙΟΛΟΓΙΚΟ
DISTRO NEWS

"A LA FIN DES NUITS"
ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΒΟΛΗ ΤΗΣ
DIY ΤΑΙΝΙΑΣ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΚΡΑΒ ΒΟΣΑ

ΔΕ ΜΕΝΟΥΜΕ ΣΠΙΤΙ
DIY ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΝ ΜΕΣΩ
ΥΓΙΕΙΝΙΣΤΙΚΗΣ ΤΡΟΜΟΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑΣ
ΚΑΙ ΝΕΑΣ ΚΑΝΟΝΙΚΟΤΗΤΑΣ

distro by τεχνάσμα

ΜΟΥΣΙΚΕΣ ΠΑΡΑΓΩΓΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΜΕΝΗ, ΑΝΤΙΕΜΠΟΡΙΚΗ, Δ.Ι.Υ. ΣΚΗΝΗ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ cd συλλογή με κομμάτια της αυτοοργανωμένης hip hop συλλογικότητας PROPAGANDA καθώς και το cd της πατρικής diy μπάντας των PARKINSONS από το distro του τεχνάσματος. Και δυο τρία λόγια για τις επανακυκλοφορίες. Αυτή η προσπάθεια ξεκίνησε εδώ και κάποιιο καιρό κι έχει σκοπό να

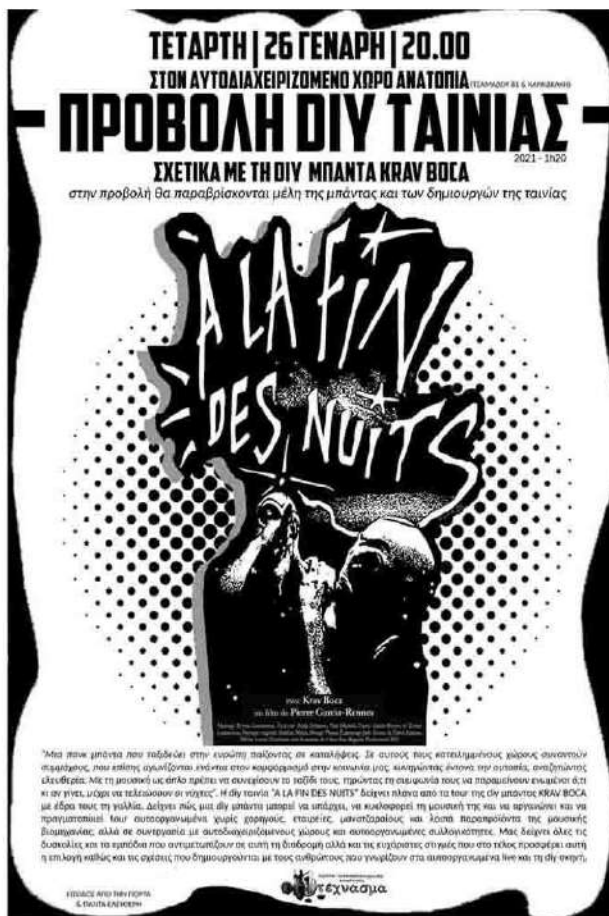
φέρει νεότερο κόσμο σε επαφή με δουλειές diy μπαντών που δεν υπάρχουν πια. Προσπαθούμε όσο γίνεται να διατηρούμε όσο πιο κοντά στην πρωτότυπη έκδοση το layout της κάθε κυκλοφορίας, καθώς σε μια diy κυκλοφορία έχει κι αυτό εξίσου σημαντική αξία με τη μουσική. Επίσης κάθε (επανα)κυκλοφορία περιλαμβάνει κι ένα μικρό ιστορικό της μπάντας ή του εγχειρήματος. Τα cd "καίγονται" από τη Μουσική Κολλεκτίβα "ΔΙΣΚΟΚΟΠΤΕΙΟΝ Diskollectiv", διατίθενται με ελεύθερη οικονομική ενίσχυση και η όποια ενίσχυση πηγαίνει σε ανατύπωση περαιτέρω κυκλοφοριών καθώς και σε στήριξη diy υποδομών. Μεχρι τώρα έχουμε κάνει 20 (επανα)κυκλοφορίες και συνεχίζουμε...

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΒΟΛΗ ΤΗΣ DIY ΤΑΙΝΙΑΣ

"A la fin des nuits"

σχετικά με τη
diy μπάντα
των KRAV BOCA

Στις 26 γενάρη πέρασε για άλλη μια φορά από πάτρα η diy μπάντα των KRAV BOCA (με έδρα τους τη γαλλία). Αυτή τη φορά δεν ήρθαν για λάιβ αλλά για προβολή της diy ταινίας τους "A la fin des nuits". Πρόκειται για μια ταινία που δείχνει πλάνα από τις περιοδείες τους και εκθέτει απόψεις και προβληματισμούς της μπάντας σχετικά με το diy, τις καταλήψεις και γενικότερα την αντικουλτούρα. Με το τέχνασμα οργανώσαμε την προβολή στον αυτοδιαχειριζόμενο χώρο ΑΝΑΤΟΠΙΑ καθώς θεωρούμε χρήσιμο έως απαραίτητο να φιλοξενούμε diy μπάντες από το εξωτερικό και να γνωριζόμαστε με ανθρώπους της σκηνής που δρουν σε συνθήκες αρκετά διαφορετικές από αυτές που δρούμε εμείς.

Μετά την προβολή ακολούθησε μια μικρή κουβέντα όπου ανάμεσα σε άλλα ειπώθηκε το πόσο σημαντική είναι η ελεύθερη οικονομική ενίσχυση εγχειρημάτων που επιλέγουν να μη χρηματοδοτούν τις περιοδείες τους και να καλύπτουν τα όποια έξοδά τους

συνεργαζόμενα με τη μουσική βιομηχανία. Πόσο μάλλον μπάντες που προσπαθούν να βρίσκονται στο δρόμο όσο πιο συχνά μπορούν, όχι επειδή είναι τίποτα πλούσιοι και βολεμένοι κωλοβαρίστες που τους το επιτρέπει αυτό η καλή οικονομική τους κατάσταση, αλλά αφήνοντας πίσω άλλα πράγματα στη ζωή τους προκειμένου να αφιερώσουν όσο περισσότερο χρόνο και ενέργεια μπορούν σε αυτό που αγαπάνε. Άλλο ενδιαφέρον σημείο ήταν η απάντηση στο "γιατί οι τραγουδιστές της μπάντας βγαίνουν με full-face μάσκες", όπου είπαν ότι το κάνουν γιατί συνήθως οι τραγουδιστές της εκάστοτε μπάντας είναι αυτοί που φαίνονται παραπάνω από τα υπόλοιπα μέλη και αυτό είναι μια δικιά τους προσπάθεια να μη φτιαχτούν (έστω και άθελά τους) κάποιιοι σταρς.

Άλλος προβληματισμός που αποτυπώθηκε και στην ταινία ήταν το κατά πόσο θα μπορούν να το κάνουν για πάντα αυτό που κάνουν, καθώς πέρα από ευχάριστες στιγμές όλη αυτή η διαδικασία του να περιοδεύεις συχνά (έχοντας επιλέξει συνειδητά να μη βιοπορίζεσαι από αυτό) σε δοκιμάζει αρκετά, τόσο οικονομικά όσο και στις μεταξύ σου σχέσεις με τις εντάσεις που προκύπτουν να είναι πολλές φορές αναπόφευκτες. Κι εδώ είναι που αναδεικνύεται παραπάνω η αξία των diy ομάδων και υποδομών όπως είναι τα ανοιχτά αυτοοργανωμένα προβάδρια, τα live jams και γενικότερα η δημιουργία χώρων συνάντησης ανθρώπων της αντικουλτούρας. Όστε η diy σκηνή να κινείται συνεχώς και να δημιουργούνται συνεχώς νέες μπάντες με diy λογική, κι έτσι η σκηνή και οι αντίστοιχες εκδηλώσεις της να μην “εξαρτάται” από λίγες μπάντες αλλά να τροφοδοτείται συνέχεια με καινούριες, χτυπώντας τα “αυτονόητα” και τους “μονόδρομους” και διεκδικώντας -και μέσω των πρακτικών της αντιπροτάσεων- κόσμο που σιχάινεται τη μουσική βιομηχανία και την κυρίαρχη κουλτούρα.

Κάτι άλλο ενδιαφέρον σχετικά με την πραγματικότητα στη γαλλία, είναι ότι για κάποιον καλλιτέχνη εκεί είναι αρκετά πιο εύκολο (σε σχέση με την Ελλάδα) να βιοποριστεί μέσα από την τέχνη καθώς το κράτος επιδοτεί αδρά την καλλιτεχνική δημιουργία. Ακόμα και μία μπάντα του σκληρού ήχου σαν τους KRAV BOCA θα μπορούσε να παίρνει ένα διόλου ευκαταφρόνητο ποσό από κρατικά λεφτά, αλλά όπως μας ανέφεραν και οι ίδιοι αρνούνται να κάνουν κάτι τέτοιο (μια άρνηση που στη γαλλία έχει τη σημασία της).

Αυτά προς το παρόν από τους KRAV BOCA. Όσοι κι όσες θέλουν μπορούν να περάσουν από το distro του τεχνάσματος να πάρουν τις κυκλοφορίες των KRAV BOCA σε cd, και καλώς εχόντων κάπου τον οκτώβρη μάλλον θα τους (ξανα)δούμε live.

DIY ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΝ ΜΕΣΩ ΥΓΙΕΙΝΙΣΤΙΚΗΣ ΤΡΟΜΟΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑΣ ΚΑΙ ΝΕΑΣ ΚΑΝΟΝΙΚΟΤΗΤΑΣ

Η αλήθεια είναι ότι από τότε που αρχίσαμε να αντιλαμβανόμαστε κάποια πράγματα γύρω μας δε μας καθόταν καλά να καλύπτουμε την ανάγκη μας να δούμε ένα λάιβ (ή κάποιο άλλο μουσικό event) σε κάποιο μαγαζί ή σε κάποιο άλλο συναυλιακό χώρο. Θες ότι νιώθαμε κάπως άβολα να πληρώνουμε εισιτήριο (από φράγκα που δε μας περίσσευαν ποτέ) και να είναι κάποιος τύπος στην πόρτα να μας ελέγχει, θες ότι δε μας άρεσε το θέαμα κάποιας σερβιτόρας/σερβιτόρου να τρέχει αλαφιασμένη πάνω κάτω να μας εξυπηρετήσει υπό το βλέμμα του αφεντικού, θες ότι δε μπορούσαμε να συμβιβαστούμε με το γεγονός ότι κάποιοι από μας θα έμπαιναν μέσα και κάποιοι άλλοι που δεν είχαν φράγκα (είτε ήταν στην παρέα μας είτε όχι) θα έμεναν στην απ' έξω. Χώρια που τα όποια φράγκα μας περίσσευαν προτιμούσαμε να τα διαθέτουμε σε συλλογικούς σκοπούς και σε diy υποδομές.

Μετά που αρκετοί από μας ξεκίνησαν να παίζουν σε μπάντες, σιχαθήκαμε ακόμα περισσότερο αυτή τη φάση. Στα παραπάνω προστέθηκε και το γεγονός ότι κάποιος έβγαζε φράγκα από την ανάγκη μας για έκφραση χρησιμοποιώντας εμάς για καλλιτεχνικό ντεκόρ και κράχτη, το γεγονός ότι έπρεπε να πούμε σε φίλους μας και ανθρώπους που γούσταραν τη μουσική μας να έρθουν να στηρίξουν την όποια επιχείρηση ώστε να μπορέσουμε να ξαναπαίξουμε (τι να κάνεις, αν δε φέρνεις κόσμο και “δε γεμίζει το μαγαζί” και “δεν καταναλώνονται ποτά” δε θα έχεις και πολλές ευκαιρίες για λάιβ -άντε να σε αφήσει ο επιχειρηματίας να παίξεις support σε κάποια πιο δημοφιλή μπάντα).

“Ε, και τι να κάνεις” συνηθίζαμε να λέμε μεταξύ μας, “δε γίνεται αλλιώς”. Η πρώτη επαφή μας με τη diy λογική και κουλτούρα (κανείς δε γεννιέται diy) ήταν αρκετή για να δούμε πως ό,τι μας παρουσιαζόταν σα μονόδρομος, μόνο τέτοιος δεν ήταν. Και μας δόθηκε και μας η ευκαιρία να παρατήσουμε άπαξ και δια παντός τα “δε γίνεται αλλιώς” και να συμβάλλουμε κι εμείς με τις δυνάμεις μας στο χτίσιμο μιας εντελώς διαφορετικής κουλτούρας, μιας κουλτούρας που δεν αρκείται απλά στο να φτιάξει μια εναλλακτική και συμπληρωματική στα μαγαζιά φάση αλλά να προωθήσει κάτι ανταγωνιστικό σε αυτά. Γι' αυτό και κρίναμε ότι μια μπάντα πρέπει να κάνει τις επιλογές της και αν επιλέξει να πατάει σε δύο βάρκες τότε θέτει τον εαυτό της εκτός από τα diy live.

Τον τελευταίο χρόνο της υγειονομικής τρομοεκστρατείας, της καραντίνας, των πιστοποιητικών και των νέων διαχωρισμών με πρόσχημα την υγεία, προστέθηκε κι άλλος ένας λόγος για τον οποίο σα diy αυτόνομοι κι ωραίοι δε θέλουμε να έχουμε καμία σχέση με τα μαγαζιά, τα εμπορικά συναυλιάδικα και τα events τους (είτε σα μπάντες είτε σα θεατές). Τώρα πια για να δεις ένα λάιβ θα πρέπει να έχεις εμβολιαστεί για την covid-19 (αύριο ποιος ξέρει για τι άλλο) ή να έχεις πιστοποιητικό νόσησης (κι άντε στην καλύτερη κάποια στιγμή να σε αφήνουν με αρνητικό ράπιντ τεστ) και να δεχτείς την εξευτελιστική διαδικασία του σκαναρίσματος δείχνοντας στον κάθε επιχειρηματία τα προσωπικά σου δεδομένα (καταρχάς όσον αφορά την υγειονομική σου κατάσταση σε σχέση με την covid-19).

Οπότε είμαστε σε μια περίοδο που τα diy events και οι αυτοοργανωμένες εκδηλώσεις έξω από τα κανάλια της πολιτιστικής βιομηχανίας, πέρα από όλα τα υπόλοιπα αυτόνομα κι ωραία που πετύχαιναν, αποκτούν και μια παραπάνω αξία. Σε μια περίοδο που οι κρατικές επιβολές με πρόσχημα την υγεία προσπαθούν να μας χτυπήσουν τόσο σε επίπεδο οικονομικό όσο και σε επίπεδο κοινωνικοποίησης (και η αλήθεια είναι ότι αυτές οι επιβολές μάς έχουν δυσκολέψει κι εμάς) συνεχίζει να γίνεται ένα πλήθος diy εκδηλώσεων σε αυτοδιαχειριζόμενα στέκια και δημόσιους χώρους, χωρίς να ζητούνται -ανάμεσα σε άλλα- δηλώσεις υγειονομικής πιστοποίησης, σκαναρίσματα qr κωδικών και άλλα τέτοια σκατά.

Και στην πάτρα, παρά τις δυσκολίες της καραντίνας και των περιοριστικών μέτρων, εξακολούθησαν κι εξακολουθούν να γίνονται diy εκδηλώσεις αντικουλτούρας. Συναυλίες, live jams, προβολές ταινιών, αυτοοργανωμένες μουσικές βραδιές.

ΔΕ ΜΕΝΟΥΜΕ ΣΠΙΤΙ

(ούτε γιατί μας το είπε το κράτος και οι ειδικοί του, ούτε γιατί μας το είπαν οι καλλιτεχνάδες)

Στην αρχή της τρομοεκαστρατείας, τότε που το κράτος δια στόματος μητσοτάκη έλεγε να κλειστούμε στα σπίτια μας (διαφορετικά θα έχει πρόστιμο) και να κάνουμε cocooning, διάφοροι καλλιτεχνάδες είπαν να βοηθήσουν την κρατική προσπάθεια επιβολής περιοριστικών μέτρων, διασκευάζοντας το “θα κάτσω σπίτι” του Κηλαηδόνη, συνεννοούμενοι διαδικτυακά και φτιάχνοντας ένα σχετικό βίντεο κλιπ. “Πιο επίκαιρο από ποτέ το κομμάτι εν έτει 2020” είπαν οι “κοινωνικά υπεύθυνοι” (τρομάρα τους) καλλιτεχνάδες. Ξεχνώντας βέβαια μια μικρή λεπτομέρεια. Ότι το γνωστό χιουμοριστικό κομμάτι του Κηλαηδόνη εξέφραζε την επιθυμία και την ανάγκη που έχει κατά καιρούς ο κάθε άνθρωπος (ακόμα και ο “αρχηγός των ρεμαλιών” Κηλαηδόνης) να μείνει μόνος του στο σπίτι και ν’ απομονωθεί, αλλά επειδή το επιλέγει και όχι επειδή του επιβάλλεται με κρατικά διατάγματα. Το πιάσατε καλλιτεχνάδες;

*Όταν ο εφιάλτης της συνεχούς απομόνωσης με κλειδοκράτορες τη ρουφιανιά και την υποταγή, χαρακτηρίζει τον εκσυγχρονισμένο πολιτισμό, τότε η δυστυχία είναι η μοναδική ανταμοιβή της προσπάθειας για επιβίωση.

Όσο οι κυρίαρχοι θεσμοί της εκμετάλλευσης θέλουν να πρωταγωνιστούν στην καθημερινότητά μας, αφαιρώντας μας το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης, τότε η αντίσταση στην παθητικότητα της αφομοίωσης είναι η απάντηση σε αυτούς που σε θέλουν προσκυνημένο στη σιωπή. Είναι η πάλη ενάντια σε όλους τους βρικόλακες που μας ρουφούν το αίμα. Είναι η εξέγερση ενάντια στους εργολάβους που δομούν μια κοινωνία φυλακή, βασισμένη στον πόνο και τη στέρηση. Τότε είναι που θέλουμε η οργή μας να γίνει ποτάμι και να πνίξει κάθε βρώμικο σε αυτή την πόλη...

**ΑΝ ΤΟ ΝΟΗΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ
ΕΙΝΑΙ Η ΙΔΙΑ Η ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΗ ΤΗΣ
ΤΟΤΕ Ο ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΣ ΑΓΩΝΑΣ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΟΛΕΣ
ΤΙΣ ΜΟΡΦΕΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ
ΕΙΝΑΙ Η ΑΝΤΙΠΑΡΑΘΕΣΗ
ΜΕ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ**